

Sygnatura akt VI Ka 609/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Bożeny Sosnowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2014 r.

sprawy **K. K.** ur. (...) w Ś.

syna P. i B.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 18 lutego 2014 r. sygnatura akt II K 152/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 609/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem łącznym z dnia 18 lutego roku, sygn. akt II K 152/13 rozpoznał wniosek K. K. o wydanie wyroku łącznego.

K. K. był uprzednio skazany prawomocnymi wyrokami Sądu i Rejonowego w Chorzowie o sygn. II K 386/05, II K 385/05, VII K 293/08, VII K 243/09, II K 458/08, VII K 97/10, VII K 430/09 oraz Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. II K 47/10.

Orzekając wyrokiem łącznym Sąd Rejonowy połączył K. K. kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach VII K 97/10 i II K 47/10 wymierzając karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, dokonując na jej poczet stosownego

zaliczenia, na mocy art. 17 § 1 pkt. 7 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie połączenia kar orzeczonych w dwóch pierwszych sprawach, zaś co do pozostałych umorzenie oparł o treść art. 572 kpk.

Apelację wniosła obrońca skazanego zarzucając obrazę prawa materialnego, a to art. 85 kk i art. 91 § 2 kk polegające na błędnym połączeniu kary w sprawach VII K 97/10 i II K 47/10, zamiast ze spraw II K 458/08 i II K 47/08.

Obrońca wniosła o zmianę wyroku i połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami w sprawach II K 458/08 i II K 47/10 i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Sąd orzeka karę łączną, jeśli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Rozważając podstawy orzekania kar łącznych Sąd I instancji modelowo wręcz zastosował pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 roku, w sprawie I KZP 36/04, stanowiącej, że sformułowanie „pierwszy wyrok”, o jakim mowa w art. 85 kk, odnosi się do chronologicznie pierwszego wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa (kolejnych przestępstw), co powoduje, że Sąd wydający wyrok łączny winien przeanalizować wszystkie wyroki, którymi został skazany starający się o wydanie wyroku łącznego, a przede wszystkim rozpoczęcia te same analizy od pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł wobec skazanego.

Sąd meriti okoliczności te poddał wnikliwej analizie, która doprowadziła również do prawidłowych ustaleń wskazujących, że popełnione przez przestępstwa pozostają w trzech zbiegach realnych.

W pierwszym zbiegu są czyny osądzone w sprawach opisanych w punktach I i II, (sygn. II K 386/05 i II K 385/05) przy czym te objęte zostały uprzednio wydanym przez Sąd Rejonowy w Chorzowie wyrokiem łącznym (sygn. II K 13/11), a nie ujawniono żadnych okoliczności wskazujących na potrzebę orzeczenia nowej kary łącznej, co przekonuje o istnieniu w tym zakresie negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, a to skutkowało umorzeniem postępowania.

Kolejny zbieg to czyny osądzone w sprawach zakończonych wyrokami skazującymi opisanymi w punktach III, V i VII (sygn. VII K 293/08, II K 458/08 i VII K 430/09), ponieważ jednak orzeczono za nie kary kolejno grzywny, kary pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, nie ma wątpliwości, że grzywna jest karą innego rodzaju, a ostatnia nie podlega wykonaniu, zaś przestępstwa popełnione były przed dniem 8 czerwca 2010 r.

Możliwość wymierzenia w wyroku łącznym, na podstawie art. 89 § 1a kk, kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, dotyczyć może wyłącznie skazań na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone za przestępstwa popełnione po dniu 8 czerwca 2010 r. (tak SN orzekał min. w sprawach sygn. IV KK 401/12, LEX nr 1308161. sygn. akt IV KK 309/12, LEX nr 1288764).

Czyn objęty postępowaniem w sprawie IV (sygn. VII 243/09) popełniony został po wymienionych wyżej wyrokach, zaś w tym zakresie wyrok zapadł przed kolejnym przestępstwem osądzonym w sprawie VIII i nie pozostaje w zbiegu realnym z żadnym z pozostałych przestępstw popełnionych przez skazanego.

Wreszcie ostatni zbieg realny tworzą przestępstwa objęte sprawami VI i VIII (VII K 97/10 i II K 47/10) i w tym jedynie zakresie Sąd meriti uprawniony był i zobowiązany do orzeczenia kary łącznej.

Połączeniu podlegały zatem kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone w sprawie VII K 97/10 czyli kolejno 1 roku, trzech miesięcy i trzech miesięcy oraz w sprawie II K 47/10 kary 2 lat i 3 miesięcy.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 roku, w sprawie I KZP 36/04, jest już powszechnie znana i nie ma wątpliwości, co do trafności podniesionych w niej argumentów, każdy skazany winien zatem liczyć się z tym, że orzekanie kary łącznej w wyroku łącznym warunkowane jest chronologią kolejnych czynów i wyroków, niedopuszczalne zaś jest wybieranie sobie spośród skazań takich, które wydają się być bardziej lub mniej korzystne dla skazanego. Realny zbieg przestępstw jest kategorią obiektywną i nie można dopuszczać do manipulacji, jakiej chciałaby skarżąca, aby badać sprawy II K 458/08 i II K 47/10 w oderwaniu od całokształtu działalności przestępczej skazanego i zapadłych względem niego wyroków, którymi orzeczono podlegające łączeniu kary. Jedynie bowiem, gdyby wszystkich pozostałych skazań nie było uprawnionym byłoby badanie czynów osądzonych we wskazanych wyrokach, a tak być nie może.

Podsumowując nietrafny jest zarzut obrońcy domagającej się innego ukształtowania zbiegu realnego. Z kolei, gdy chodzi o wymiar kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy granicach od 2 lat i 3 miesięcy do 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, nie sposób mówić o rażąco niewspółmiernej wysokości, skoro nie ujawniły się żadne okoliczności przemawiające za potrzebą zastosowania dalej idącej zasady asperacji, czy wręcz absorpcji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.